

JENNY COLGAN

*Winter in de
kleine bakkerij*



Winter in de kleine bakkerij

Jenny Colgan

Winter in de kleine
bakkerij

Vertaald door Elise Kuip

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2016 Jenny Colgan

All rights reserved

© 2020 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *Christmas at Little Beach Street Bakery*

Vertaling: Elise Kuip

Omslagontwerp: Studio Marlies Visser

Omslagbeeld: FinePic®, München / Zero media GmbH

Opmaak binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 245 8548 9

ISBN 978 90 245 8549 6 (e-book)

ISBN 978 90 245 8550 2 (luisterboek)

NUR 302

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor de dromers en jullie dromen, groot en klein.
Zelfs als die dromen niet groter zijn dan een papegaaiduiker.

*'You'll never find peace by hating, lad. It only shuts ye
off more from the world. And this town is only a cursed
place if ye make it so. To the rest of us, 'tis a blessed place!'*

– Brigadoon

Beste lezer,

Heel erg bedankt voor het openslaan van dit boek, het (waarschijnlijk) laatste deel van *De kleine bakkerij*-serie. Ik heb met ontzettend veel plezier geschreven over de avonturen van Polly, Huckle en een heel ondeugend papegaaiduikertje genaamd Neil.

Als je deze reeks nog niet kent, hoef je niet veel te weten voor je begint. Toen Polly's bedrijf failliet ging verhuisde ze naar het getijdeneiland Mount Polbearne, waar ze een nieuw leven heeft opgebouwd. Samen met haar relaxte Amerikaanse vriend Huckle en – uiteraard – een papegaaiduiker woont ze in een vuurtoren omdat ze dat zo romantisch vond klinken (al bezorgt dat ding haar eigenlijk alleen maar ellende). En ze bakt elke dag brood voor de inwoners en bezoekers van Mount Polbearne. Goed, nu ben je er klaar voor!

Een korte toelichting op de setting:

Omdat ik als kind zoveel tijd in Cornwall heb doorgebracht is het voor mij niet alleen een bestaande plaats die velen hun thuis noemen, maar ook een plek in mijn verbeelding.

Voor mij is Cornwall een soort Narnia, of een van de andere fantasielanden waar ik zo graag kom – ik was vroeger compleet geobsedeerd door *Boven zee, onder steen* van Susan Cooper en de welbekende De Vijf- en Pitty-boekenreeksen van Enid Blyton.

We logeerden in oude tinnijnwerkershuisjes rondom Polperro. Mijn moeder was groot fan van Daphne du Maurier en als ze mij en mijn twee broers naar onze smalle bedjes bracht, vertelde ze bloedstollende verhalen over schipbreuken, piraten, goud en strandjutters die we vreselijk spannend en eng vonden waardoor een van ons, waarschijnlijk mijn jongste broertje – al beweert hij vast dat ik het was – de halve nacht wakker lag van de nachtmerries.

Vergeleken met het koude Schotland was het zonnige Cornwall het paradijs. Elk jaar kregen we ieder zo'n groot schuimrubberen bodyboard en elke ochtend renden we direct het water

in om te surfen surfen surfen tot – ik roodverbrand langs de gekruiste bandjes van mijn badpak – iemand ons letterlijk uit het water sleepte om een zanderige, in huishoudfolie gewikkelde boterham te eten.

Later op de dag roosterde mijn vader dan vis op de kleine barbecue die hij elk jaar eigenhandig fabriceerde van bakstenen en een rooster en las ik boeken in het hoge zoete gras terwijl ik werd gebeten door insecten.

Daarna (want op vakantie mag je heel lang opblijven) reden we naar Mousehole of St. Ives en aten we ijs, slenterden langs de haven en bekeken de kunstgaleries. Of we aten hete, zoute gefrituurde aardappelen, of fudge, waarvan de vele smaken een eeuwigdurende obsessie voor me waren, zelfs al word ik van fudge altijd misselijk.

Dat waren verrukkelijke weken en het was geweldig om er herinneringen aan op te halen toen ik aan mijn Mount Polbearne-serie begon. We gingen altijd een dagje naar St. Michael's Mount – volgens mij is dat wettelijk verplicht voor iedereen die Cornwall bezoekt – en ik herinner me mijn ontzag en fascinatie voor de oude stenen weg die onder de golven verdween. Ik kon me niets romantischers en magischers voorstellen en het was een genot om het eiland te kunnen gebruiken als de setting voor mijn boek. Als ik via mijn boeken ook maar een fractie van het plezier dat Cornwall mij heeft gegeven kan overbrengen... Nou, dat zou fantastisch zijn.

Jenny xxx

1

Dit verhaal speelt zich af rond Kerstmis, maar eigenlijk begint het met een Vreselijke Gebeurtenis in de lente van dat jaar.

Het is jammer dat die Vreselijke Gebeurtenis plaatsvindt in de lente en we er maar heel even bijilstaan, want het getijdeneiland Mount Polbearne, dat in de provincie Cornwall ligt, is in de lente oogverblindend mooi.

Het eeuwenoude plaatsje is te bereiken via een toegangsweg die het eiland vroeger permanent met het vasteland verbond, tot de zeespiegel begon te stijgen. Tegenwoordig staat de oude geplaveide weg door het getij twee keer per dag onder water, waardoor het dorpje zowel een heel romantische als een extreem onhandige plek is om te wonen.

Langs de haven en het strand staat een ratjetoe aan huisjes en winkels, waaronder Polly's kleine bakkerij aan het strand, die zo wordt genoemd om hem te onderscheiden van de oorspronkelijke bakkerij. Misschien vraag je je af hoe er in zo'n klein dorpje twee bakkerijen kunnen zijn, maar dan heb je er duidelijk nog nooit iets gegeten, want Polly bakt zoals Phil Collins drumt. Al is dat misschien niet zo'n beste vergelijking.

Maar goed, wees gerust: Polly kan echt supergoed bakken. Haar zuurdesembrood is nootachtig en stevig en heeft een ongelofelijk lekkere krokante korst terwijl haar baguettes licht en ongelofelijk luchtig zijn. Ze bakt compacte, overheerlijke focaccia's met olijfolie en verfijnde, pittige kaasscones. De geur van haar baksels – ze test haar recepten in de keuken van haar vuurtoren en in de bakkerij zelf staan grote industriële ovens, plus een geweldige houtoven – drijft door het hele dorp en trekt hongerige en nieuwsgierige mensen uit de wijde omtrek.

Bij de haven bevindt zich ook Andy's pub, de Red Lion.

Andy neemt het niet zo nauw met de sluitingstijden, zeker niet op zwoele avonden in de biertuin, die wordt verlicht door lichtsnoeren en waar het naar de zee ruikt. Andy runt ook de fantastische en schreeuwend dure snackbar naast de pub, dus hij is een drukbezet man. In de haven zelf ratelen en rinkelen de boten; de visserij, ooit de ruggengraat van Mount Polbearne, is nu de op een na populairste sector in de kleine gemeenschap om in te werken, na het toerisme.

De geplaveide straatjes die de heuvel op kronkelen worden al generatieslang bevolkt door dezelfde families. Men vreesde voor de leegloop van het eiland, maar precies toen Polly's grafischontwerpbedrijf failliet ging en ze de bakkerij overnam vond er een opleving plaats, waarvan sommigen beweren dat zij die eigenhandig op gang heeft gebracht. Er is een chic visrestaurant geopend, er worden baby's geboren; het lijkt het eiland voor de wind te gaan.

De truc is om dat zo te houden zonder dat rijkelui uit Londen en Exeter alle prachtige vervallen huizen opkopen en omtoveren tot buitenverblijven, want zij komen alleen in het weekend en maken de huizen onbetaalbaar voor de dorpingen. Maar een of twee uitzonderingen daargelaten behoeden de onbetrouwbare wiferverbinding en de eeuwig veranderende getijden het dorp min of meer voor een invasie – een invasie die al honderden jaren uitblijft – dus het kon erger.

In de zomer is Mount Polbearne altijd bomvol en druk en een beetje een gekkenhuis, want dan probeert iedereen genoeg geld te verdienen om de lange, koude winter mee te overbruggen. Maar in de lente moet de echte toeristenstroom nog op gang komen. Nou ja, rond Pasen is het iets drukker: dan komt iedereen vol goede hoop naar het eiland en doet vervolgens net of ze helemaal niet teleurgesteld zijn als de wind die er vroeger voor zorgde dat schepen vergingen voor dat verraderlijke stukje kust van Zuid-Cornwall hun suikerspin in hun gezicht blaast en ze ontdekken dat de vissersboten in de haven niet zo schattig wiegen omdat dat zulke leuke vakantie filmpjes oplevert, maar

omdat ze door golven met witte schuimkoppen heen en weer worden geslingerd. En dan blijken die boten ook nog eens vol met vissers te zitten die met rode vingers hun netten repareren, of, wat tegenwoordig gebruikelijker is, fronsend uitgeprinte vismigratieroutes bestuderen en uitrekenen hoeveel ze mogen vangen.

Maar zodra Pasen voorbij is en de lichtelijk teleurgestelde vakantiegangers zijn verdwenen (inclusief de afschuwelijk zelfingenomen types die de hele paasvakantie blijven en daarvoor worden beloond met een perfecte, prachtig gouden dag waar ze tot grote ergernis van hun vrienden nog vijf jaar over doorzagen) heeft Mount Polbearne even rust voordat de zomerdrommen zich aandienen: kinderen met visnetjes en volwassenen die terugdenken aan de vakanties uit hun jeugd waarin ze brede goudkleurige stranden bezochten en ongehinderd konden rondrennen. (Tot ze beseffen dat de toegangsweg geen vangrail heeft, de vloed verbazingwekkend snel komt opzetten en de dingen die hun ouders in 1985 goedvonden nu ietwat angstaanjagend zijn. En dat goede wif eigenlijk een must is, maar ja, die heb je nou eenmaal niet op Mount Polbearne, dus dat is behelpen.)

In april kan Mount Polbearne even rustig ademen. Dan zie je in de bomen op het vasteland langzaam grote slingers roze en witte bloemen verschijnen. De dagen beginnen fris en onvoorspelbaar, maar dan breekt de felle zon plotseling door; de vroege ochtendmist lost op in het zonlicht en de jonge plantjes beginnen heerlijk te geuren. Vogels bouwen nestjes en kwetteren elkaar vrolijk toe, in de bomen verschijnen felgroene knoppen en de lucht vult zich met een heerlijk zacht gegons. In de vroege lente is Engeland op zijn best.

Hier stopt ons verhaal niet.

Maar hier begint het wel. De lente hoort een nieuw begin te zijn, een tijd waarin je uit je dikke wintertrui tevoorschijn komt, de televisie uitzet en met knipperende ogen vrolijk in het nieuwe ochtendlicht gaat staan.

Deze lenteochtend stond de blonde, elegante Kerensa, Polly Waterfords beste vriendin en de vrouw van Huckles beste vriend, echter hard in de telefoon te vloeken.

‘Hou op met vloeken,’ zei Polly aan de andere kant van de lijn. Ze wreef in haar ogen. ‘Ik versta er niks van.’

Zoals wel vaker gebeurde viel de verbinding weg tussen Polbearne en het vasteland, waar Kerensa samen met haar echtgenoot Reuben – een Amerikaans (en nogal luidruchtig) wonderkind – in een gigantisch en belachelijk luxe landhuis woonde.

‘Wie was dat?’ vroeg Huckle, die in de zonnige keuken van de vuurtoren waarin ze woonden stond te wachten op zijn toast. Hij droeg een verwassen grijs T-shirt en een boxershort, ook al was het daar eigenlijk nog te fris voor, maar daar hoorde je Polly absoluut niet over klagen. Het was zondagochtend, haar enige vrije dag; op tafel stond lokale gezouten boter voor op het geroosterde brood en Huckles eigen honing, een zoete oranjebloesem die perfect bij de milde ochtend paste.

‘Kerensa,’ zei Polly. ‘Die moest blijkbaar nodig het een en ander van zich af schreeuwen.’

‘Klinkt als Kerensa. Waarom?’

Polly probeerde Kerensa terug te bellen, maar dat lukte niet.

‘Bij Kerensa weet je het nooit. Waarschijnlijk gedraagt Reuben zich weer als een *yutz*.’

‘Dat sowieso,’ zei Huckle ernstig terwijl hij ingespannen in de broodrooster tuurde. ‘O, wanneer vindt iemand nou eens een snelroosterende broodrooster uit?’ klaagde hij.

‘Een snelroosterende broodrooster?’ vroeg Polly. ‘Hoe bedoel je?’

‘Brood roosteren duurt zo lang,’ antwoordde Huckle.

‘Waar heb je het in vredesnaam over?’

‘Als ik superveel zin heb in geroosterd brood en ik een paar sneetjes van je zuurdesembrood in de broodrooster stop – van dat brood maak je trouwens de heerlijkste toast ooit...’

‘Ik wist dat er een reden was dat je bij me bleef,’ zei Polly.

‘... dan ruikt het al snel zo verdraaid lekker dat ik echt niet

langer kan wachten en die fantastische zuurdesemtoast diréct moet opeten.’

Toen hij op de knop drukte sprongen er twee net-te-kort-ge-roosterde lichtgouden boterhammen omhoog.

‘Zie je wel?’ zei hij en hij ging de sneetjes te lijf met een botermes. De boter kwam net uit de koelkast en was nog hard, en in zijn poging hem uit te smeren maakte Huckle een gat in het zachte kruim. Hij keek somber naar zijn bord. ‘Dat gebeurt me nou elke keer. Ik raak in paniek en haal het brood er te snel uit, waarna ik meteen spijt heb en mijn toastmomentje volledig is verpest.’

‘Dan rooster je toch nog een paar boterhammen.’

‘Werkt niet. Dat heb ik al geprobeerd.’

Desondanks stopte Huckle opnieuw een stel sneetjes in de broodrooster.

‘Het probleem is dat ik de eerste ronde altijd al opheb voordat de tweede klaar is. Het is een vicieuze cirkel. Het gaat altijd fout.’

‘Misschien moet je als je brood bijna klaar is gewoon met open mond boven de broodrooster gaan hangen,’ zei Polly.

‘Ja, dat heb ik overwogen,’ antwoordde Huckle. ‘Misschien zelfs met een soort boterspraypistool zodat je in één keer klaar bent en je de boter er niet haastig op hoeft te kwakken omdat je die overheerlijke toast zo snel mogelijk wilt opeten.’

‘Ik had niet verwacht dat ik ooit iemand zou tegenkomen die nog meer geobsedeerd is door brood dan ik,’ zei Polly. ‘Maar – niet te geloven dat ik dit zeg – misschien neem je brood roosteren te serieus.’

‘Als ik een snelbroodrooster kon uitvinden,’ zei Huckle, ‘waren we nu rijker dan Reuben.’

Het brood sprong omhoog.

‘Vlug! Vlug! VLUG!’

Daarna gingen ze terug naar bed, want aangezien Polly als bakker de rest van de week ongelofelijk vroeg op moest en Huckle vaak wat later met zijn imkerwerkzaamheden begon, lagen ze daar niet altijd op dezelfde tijden in. Polly stuurde

Kerensa een berichtje om te zeggen dat ze zich geen zorgen
hoefde te maken, het kwam vast allemaal goed, en dat ze haar
later zou terugbellen. Toen zette ze haar telefoon uit.

Dat bleek uiteindelijk een grote, grote fout.